

О, либе мило, хубаво!
 Берете цвѣтя въ градина,
 Късайте брашлянъ и здравецъ,
 Плетете вѣнци и китки
 Да кичимъ глави и пушки!
 И тогасъ съ вѣнецъ и китка
 Ти, майко, ела при мене,
 Ела ма, майко, пригърни
 И въ красно чело цалуни —
 Красно съ двѣ думи завѣтни:
Свобода и смѣть юнашка!
 А азъ ща либе пригърна
 Съ вкрвава рѣка презъ рамо
 Да чуй то сърце юнашко,
 Какъ тупа сърце, играе;
 Плачѣтъ му да спра съ цалувка,
 Схлзи му съ уста да глътна . . .
 Пакъ тогазъ . . . майко, прощавай!
 Ти, либе, не ма забравяй!
 Дружина трѣгва, отива,
 Пѣхътъ е страшенъ, но славенъ:
 Азъ може младъ да загина . . .
 Но . . . стига ми тая награда —
 Да каже нявга народѣтъ:
 Умрѣ сиромакъ за правда,
 За правда и за свобода . . .

Пѣсеньта на Раковски.

Когато бѣхъ азъ дѣтене
 Тихо, нѣжно, мило;